



ČESKÁ REPUBLIKA

## ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Unie obhájců České republiky, z. s.**, se sídlem Sokolská 1788/60, Praha 2, zastoupený JUDr. Václavem Vlkem, advokátem se sídlem Sokolovská 32/22, Praha 8, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem pplk. Sochora 727/27, Praha 7, za účasti: **Česká televize**, se sídlem Kavčí hory, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 12. 2021, č. j. 10 A 182/2017 – 122,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

### Odůvodnění:

#### I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalobce požádal osobu zúčastněnou na řízení (Českou televizi) jako původní žalovanou podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „*informační zákon*“), o tyto informace týkající se pořadu *Otázky Václava Moravce* (dále též „*pořad OVM*“):

*„1) Kolikrát byl do pořadu v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017 pozván a) státní zástupce, b) soudce, c) advokát.*

2) V kolika případech byl advokát v pořadu přítomný společně se a) státním zástupcem, b) soudcem, c) státním zástupcem a soudcem.

3) Kolik pořadů bylo publikováno k tématům justice, státní zastupitelství, advokacie, trestní řízení a trestní kauzy; jaká byla účast hostů k výše uvedeným tématům z hlediska jejich odborného zařazení (státní zástupce, soudce, advokát, příslušník Policie ČR a další).

4) Kolikrát byli hosty pořadu a) vrchní státní zástupkyně v Praze Lenka Bradáčová, b) vrchní státní zástupce v Olomouci Ivo Istvan, c) nejvyšší státní zástupce Pavel Zeman, d) předseda České advokátní komory nebo jiný reprezentant této stavovské organizace.“

[2] Česká televize tuto žádost odmítla dle § 15 odst. 1 informačního zákona, ve spojení s § 2 odst. 4 téhož zákona rozhodnutím ze dne 21. 7. 2017, č. j. LP 558/2017. Její generální ředitel rozhodnutím ze dne 8. 9. 2017, č. j. LP 613/2017, zamítl odvolání žalobce a prvně uvedené rozhodnutí potvrdil. Jádrem odůvodnění těchto rozhodnutí bylo, že Česká televize požadovanou informaci nemá k dispozici a musela by ji vytvořit jako informaci novou.

[3] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) svým (prvním) rozsudkem ze dne 19. 8. 2020, č. j. 10 A 182/2017 – 28, na základě žaloby žalobce výše uvedená rozhodnutí zrušil a nařídil původní žalované, aby ve lhůtě patnácti dnů ode dne právní moci rozsudku informace poskytla žalobci.

[4] Tento rozsudek městského soudu Nejvyšší správní soud zrušil rozsudkem ze dne 12. 11. 2020, č. j. 3 As 288/2020 – 40 (dále jen „první zrušující rozsudek NSS“), a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Zrušujícím důvodem bylo, že městský soud po novele § 20 odst. 5 informačního zákona nejednal s Úřadem pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) jako se žalovaným. Současně Nejvyšší správní soud konstatoval, že Česká televize má mít v dalším řízení postavení osoby zúčastněné na řízení.

[5] Městský soud v dalším řízení jednal v souladu se závěry rozsudku č. j. 3 As 288/2020 – 40 s Úřadem jako se žalovaným a s Českou televizí jako s osobou zúčastněnou na řízení. Ve věci rozhodl svým (druhým) rozsudkem ze dne 5. 2. 2021, č. j. 10 A 182/2017 – 67 (dále jen „druhý rozsudek městského soudu“), následovně:

„I. Rozhodnutí generálního ředitele České televize ze dne 8. 9. 2017, č. j. LP 613/2017, a rozhodnutí České televize ze dne 21. 7. 2017, č. j. LP 558/2017, se zrušují v části, již byla odmítnuta žalobcová žádost o poskytnutí informací:

1. kolikrát byl do pořadu Otázky Václava Moravce v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017 pozván a) státní zástupce, b) soudce, c) advokát;

2. kolik pořadů Otázky Václava Moravce v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017 bylo publikováno k tématům justice, státní zastupitelství, advokacie, trestní řízení a trestní kauzy; jaká byla účast hostů k výše uvedeným tématům z hlediska jejich odborného zařazení (státní zástupce, soudce, advokát, příslušník Policie ČR a další),

a věc se v tomto rozsahu vrací žalovanému k dalšímu řízení.

pokračování

II. Rozhodnutí generálního ředitele České televize ze dne 8. 9. 2017, č. j. LP 613/2017, a rozhodnutí České televize ze dne 21. 7. 2017, č. j. LP 558/2017, se zrušují v části, již byla odmítnuta žalobcová žádost o poskytnutí informací:

1. kolikrát byli hosty pořadu Otázky Václava Moravce v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017 a) vrchní státní zástupkyně v Praze Lenka Bradáčová, b) vrchní státní zástupce v Olomouci Ivo Ištvan, c) nejvyšší státní zástupce Pavel Zeman, d) předseda České advokátní komory nebo jiný reprezentant této stavovské organizace;

2. v kolika případech byl advokát v pořadu Otázky Václava Moravce v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017 přítomný společně se státním zástupcem, soudcem, státním zástupcem a soudcem.

III. České televizi se nařizuje, aby ve lhůtě patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku poskytla žalobci následující informace:

1. kolikrát byli hosty pořadu Otázky Václava Moravce v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017 a) vrchní státní zástupkyně v Praze Lenka Bradáčová, b) vrchní státní zástupce v Olomouci Ivo Ištvan, c) nejvyšší státní zástupce Pavel Zeman, d) předseda České advokátní komory nebo jiný reprezentant této stavovské organizace;

2. v kolika případech byl advokát v pořadu Otázky Václava Moravce v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017 přítomný společně se státním zástupcem, soudcem, státním zástupcem a soudcem.

IV. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 19 456 Kč k rukám JUDr. Václava Vlka, advokáta.

V. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.“

[6] Ke kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 20. 4. 2021, č. j. 3 As 37/2021 – 44 (dále jen „druhý zrušující rozsudek NSS“), zrušil výroky II., III., IV. a V. druhého rozsudku městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dospěl totiž k závěru, že příslušná část informační žádosti žalobce vyžadovala vytvoření nové informace ve smyslu § 2 odst. 4 informačního zákona, takže závěr městského soudu, jenž vedl ke zrušení rozhodnutí generálního ředitele České televize, neobstojí.

## II. (Třetí) rozsudek městského soudu

[7] V pokračujícím řízení městský soud rozhodl svým (třetím), nyní přezkoumávaným, rozsudkem ze dne 2. 12. 2021, č. j. 10 A 182/2017 – 122 (dále jen „napadený rozsudek“), tak, že zamítl zbývající část žaloby, tj. zamítl žalobu:

„[...] v části, již byla rozhodnutím generálního ředitele České televize ze dne 8. 9. 2017, č. j. LP 613/2017 odmítnuta žalobcová žádost o poskytnutí informací:

1. v kolika případech byl advokát v pořadu Otázky Václava Moravce v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017 přítomný společně se státním zástupcem, soudcem, státním zástupcem a soudcem;

2. kolikrát byli hosty pořadu *Otázky Václava Moravce* v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017 a) vrchní státní zástupkyně v Praze Lenka Bradáčová, b) vrchní státní zástupce v Olomouci Ivo Ištvan, c) nejvyšší státní zástupce Pavel Zeman, d) předseda České advokátní komory nebo jiný reprezentant této stavovské organizace.“

[8] V odůvodnění odkázal na druhý zrušující rozsudek NSS. Konstatoval, že ve vztahu k požadované informaci sub 1) výše nelze podle názoru Nejvyššího správního soudu tuto informaci získat prostým mechanickým vyhledáním a shromážděním údajů, které má původní žalovaná k dispozici. Tuto skutečnost lze s jistotou zjistit až po seznámení se s obsahem jednotlivých dílů pořadu. Zjistit v takovém případě, zda je daná osoba advokátem a zda jako advokát v daném případě vystupovala, je předmětem hodnotící úvahy, která vyžaduje určitou úroveň intelektuální činnosti, a nikoliv jen mechanickým vyhledáváním a shromažďováním existujících údajů za účelem jejich vtělení do odpovědi na žádost.

[9] Ve vztahu k požadované informaci sub 2) výše městský soud uvedl, že uvedené platí i ve vztahu k této informaci, tedy kolikrát v pořadu vystoupily konkrétní osoby, a to vrchní státní zástupci v Praze a Olomouci Lenka Bradáčová a Ivo Ištvan, nejvyšší státní zástupce Pavel Zeman, a předseda České advokátní komory či její jiný reprezentant. Zatímco ze seznamu hostů, případně z anotací jednotlivých pořadů lze jednoduše zjistit, zda v pořadu vystoupil vrchní státní zástupce nebo nejvyšší státní zástupce, v případě předsedy České advokátní komory a zejména jiného jejího *reprezentanta* tomu tak není. Kromě toho, že také v tomto případě musí být provedena hodnotící úvaha, zda v daném pořadu vystupuje příslušná osoba jako „*reprezentant České advokátní komory*“, neboť může být tato osoba uváděna pod jiným profesním označením, je tato úvaha ještě komplikována tím, že je nutné dále vyhodnotit, kdo může být a kdo není takovým „reprezentantem“. K tomu městský soud dodal, že na základě obsahu pořadu bude navíc ještě nutné posoudit, jestli v něm příslušná osoba skutečně „reprezentovala“ tuto stavovskou organizaci, nebo se jej účastnila v jiném postavení a z jiného důvodu.

### III. Kasační stížnost žalobce; vyjádření osoby zúčastněné na řízení

[10] Proti napadenému rozsudku brojí žalobce (dále jen „*stěžovatel*“), kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[11] Namítá, že městský soud se neřídil závazným právním názorem, vysloveným ve druhém zrušujícím rozsudku NSS. Toto tvrzení upřesňuje tak, že městský soud chybně uplatnil právní názor kasačního soudu i ve vztahu k požadovaným informacím, na které tento názor nedopadá.

[12] Stěžovatel připouští, že Nejvyšší správní soud vytkl městskému soudu, že požadované informace neposoudil jako vytváření nových informací, prvně uvedený soud se však podle stěžovatele zabýval konkrétně pouze požadovanou informací o přítomnosti představitele České advokátní komory v pořadu OVM. Kasační soud se naopak nezabýval ostatními požadovanými informacemi a nečinil ohledně nich žádné závěry. Proto měl městský soud ve vztahu k nim rozhodnout tak, že se nařizuje jejich poskytnutí.

pokračování

[13] Stěžovatel má za to, že informace o počtu účasti konkrétních osob nelze považovat za vytvoření nových informací, neboť jsou jednoznačně určitelné, jde o mechanické vyhledání potřebných údajů, k němuž není nutná analýza či vytvoření nové informace. Stěžovatel nesouhlasí se závěry druhého zrušujícího rozsudku NSS, avšak v tomto případě „je nutno podat přímo ústavní stížnost“.

[14] Ve zbytku kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že Česká televize je „mediálním domem“, který se řídí obvyklými postupy, za nichž „mediální domy“ fungují, takže má k dispozici vysílací plány, dramaturgické plány, seznamy pozvaných hostů apod., a disponuje informacemi nad rámec zveřejněných. Soudy se odloučily od „reality médií“, jejichž veřejná kontrola se uskutečňuje i prostřednictvím realizace práva na informace. Je elementární povinností médií vědět, koho si zvou, proč si ho zvou a jaké má postavení. Žalobcova žádost o informace je relevantním požadavkem, jenž si zaslouží v demokratické společnosti ochranu.

[15] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[16] Osoba zúčastněná na řízení (Česká televize) ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že se s názory stěžovatele neztotožňuje a má za to, že městský soud závazný právní názor Nejvyššího správního soudu plně respektoval. Stěžovatel nevnímá druhý zrušující rozsudek NSS komplexně a v celé jeho šíři. K tomu Česká televize cituje odstavce 37 až 39 tohoto rozsudku. Uzavírá, že právní názor kasačního soudu dopadá na všechny žalobcem požadované informace (míněno zřejmě informace dle výroku II. a III. druhého rozsudku městského soudu) a městský soud postupoval v souladu s tímto názorem, pokud dospěl k zamítavému výroku.

#### IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[18] Jelikož se jedná o kasační stížnost podanou proti rozhodnutí, kterým městský soud rozhodl ve věci opětovně poté, co byl jeho druhý rozsudek Nejvyšším správním soudem opětovně zrušen, vážil zdejší soud též její přípustnost z hlediska § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost je založena právě na tvrzení, že se městský soud neřídil závazným právním názorem kasačního soudu. Proto je ji nutno považovat za přípustnou a lze ji projednat meritorně.

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] Stěžovatel staví svoji kasační argumentaci na tom, že ve druhém zrušujícím rozsudku Nejvyšší správní soud vyslovil závazný právní názor pouze ve vztahu k určité části žalobního návrhu a korespondujícího výroku napadeného rozsudku. Konkrétně tak měl učinit pouze ve vztahu k té části, v níž se žalobce domáhal poskytnutí informací ohledně účasti představitele („*reprezentanta*“) ČAK (jiného než předsedy ČAK) ve vymezeném období v pořadu OVM [viz odstavec [7] bod 2 *in fine* výše].

[21] Z toho dle stěžovatele naopak plyne, že se kasační soud nevyslovil k zákonnosti napadeného rozsudku v části týkající se ostatních požadovaných informací, konkrétně informací o účasti *advokáta společně se státním zástupcem, soudcem, státním zástupcem a soudcem* [viz odstavec [7] bod 1 výše] v pořadu OVM ve vymezeném období a informací o *účasti vrchní státní zástupkyně v Praze Lenky Bradáčové, vrchního státního zástupce v Olomouci Ivo Ištvana, nejvyššího státního zástupce Pavla Zemana, předsedy České advokátní komory*.

[22] Výše uvedenému nelze přisvědčit. Nejvyšší správní soud ve druhém zrušujícím rozsudku přezkoumal – na základě kasační stížnosti České televize jako osoby zúčastněné na řízení – zákonnost druhého rozsudku městského soudu v této věci **jako celku** vyjma výroku I., jenž nebyl napaden kasační stížností a je tedy v právní moci (tam uvedené požadované informace se však týkaly především **osob pozvaných** do pořadu OVM, nikoli **hostů** tohoto pořadu). Výroky druhého rozsudku městského soudu jsou rekapitulovány v odstavci [5] výše. Je z nich patrné, že městský soud rozhodoval ve vztahu ke všem požadovaným informacím, jak jsou vymezeny ve výroku II. (a shodně i ve výroku III.) druhého rozsudku městského soudu. Tomu odpovídal i rozsah přezkumu ze strany Nejvyššího správního soudu.

[23] Kasační soud nyní nepovažuje za nutné zde rozsáhle reprodukovat svůj druhý zrušující rozsudek a plně na něj odkazuje. Ve stručnosti lze uvést, že tento rozsudek se opírá o tyto stěžejní argumenty: (1) podkladové informace, z nichž je nutné stěžovatelem požadované informace získat, jsou veřejné, a jedná se tedy o „*zveřejněné informace*“ ve smyslu § 3 odst. 5 informačního zákona (veřejně dostupné záznamy všech pořadů OVM na serveru *iVysílání*, včetně jejich anotace, kde jsou uvedeni hosté tohoto pořadu); (2) za spornou kasační soud označil otázku, kdo má vykonávat vyhledávací činnost a požadované informace vytvořit; (3) pokud by získání požadovaných informací bylo jen mechanickou činností, stěžovatel ji mohl vykonat sám na základě zveřejněných podkladových informací; a (4) pokud jde však o činnost složitější, stěžovatel *de facto* požaduje vytvoření analýzy složení hostů pořadu OVM a jejich funkcí, tedy vytvoření nové informace, k níž Česká televize nebyla povinna.

[24] Výše uvedené představuje zjevné jádro argumentace (a závazný právní názor) druhého zrušujícího rozsudku NSS, shodně jej též pochopil městský soud. V napadeném rozsudku jej korektně reprodukoval a opřel o něj svůj zamítavý výrok.

[25] Další úvahy Nejvyššího správního soudu v druhém zrušujícím rozsudku se vskutku týkaly případné analytické činnosti České televize při zjišťování, kdo se účastnil pořadu OVM v pozici „*advokáta*“ a „*reprezentanta* ČAK“. Právě tyto úvahy chápe stěžovatel izolovaně a fakticky opomíjí nosné rozhodovací důvody kasačního soudu, jak jsou shrnuty

pokračování

v odstavci [23] výše. Pomíjí též, že soud tuto část požadovaných informací označil výslovně za „*klíčovou*“ (odstavec 40 druhého zrušujícího rozsudku).

[26] Z výše uvedeného je patrné, že Nejvyšší správní soud chápal požadované informace komplexně: z obsahu informační žádosti stěžovatele plyne, že vskutku usiloval o analýzu, která by srovnala frekvenci účasti soudců a státních zástupců (včetně konkrétně uvedených funkcionářů státního zastupitelství) na straně jedné a advokátů, respektive předsedy ČAK a jiných představitelů ČAK na straně druhé. Pokud by Česká televize měla žádosti vyhovět, musela by zkoumat roli, v níž konkrétní fyzické osoby v pořadu OVM vystupovaly, čili musela by vytvořit požadovanou analýzu jako informaci novou. Tento závěr druhého zrušujícího rozsudku NSS je zřejmý a není k němu co dodat.

[27] Kasační soud zde jen pro úplnost opakuje svůj dílčí závěr ve druhém zrušujícím rozsudku, jenž je nadále platný: „[...] *v projednávané věci je situace do jisté míry absurdní v tom ohledu, že žalobce tvrdí [...], že vyhledávání a vytvoření informace v odpovědi na informační žádost žalobce představuje jen mechanické vyhledávání ve zveřejněných podkladových informacích a nevyžaduje žádnou další složitější intelektuální činnost. Nabízí se tak přímo otázka, proč – je-li tato jeho premisa správná – tuto činnost žalobce nevykonal již dříve sám a namísto toho vede složitá a nákladná správní a soudní řízení, aby se těchto informací domohl*“. Z dalšího průběhu řízení je zřejmé, že stěžovatel upřednostnil právě svoji další aktivní účast v řízení před správními soudy namísto toho, aby si sám provedl analýzu pořadů OVM (tj. zveřejněných informací) či si ji nechal vypracovat. Pokud se pro takový postup rozhodl, logicky též ponese nepříznivý následek – tj. trvající absenci požadované analýzy, pokud se svojí argumentací před soudy neuspěl.

[28] Kasační námitka, podle níž městský soud nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu v jeho druhém zrušujícím rozsudku, tedy není důvodná.

[29] Zbylá část kasační stížnosti již jen obsahuje obecné úvahy o povaze České televize jako „*mediálního domu*“, které nemají svůj předobraz v žalobě a konec konců ani nijak nepolemizují s odůvodněním napadeného rozsudku. Tyto námitky jsou proto nepřípustné dle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[30] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 in fine s. ř. s.

[31] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by měl procesně úspěšný žalovaný, kterému však v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů nepřiznává.

[32] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, popř. jí soud může na návrh z důvodů zvláštního zřetele hodných přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě soud neuložil osobě zúčastněné na řízení

žádnou povinnost a tato osoba přiznání náhrady nákladů řízení nepožadovala. Proto jí (za použití § 120 s. ř. s.) právo na náhradu nákladů nevzniklo.

**Poučení:** Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 6. října 2022

JUDr. Tomáš Rychlý  
předseda senátu